

Dragoste, Găsește-mă

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Dawn Brower

Dawn Brower

Dragoste, Găsește-Mă

«Tektime S.r.l.s.»

Brower D.

Dragoste, Găsește-Mă / D. Brower — «Tektime S.r.l.s.»,

După o întâlnire întâmplătoare la unul din meciurile de scrimă al Dianei, Luther decide să o curteze. Personalitatea ei puternică și nevoia lui de a o proteja creează tensiune – numai timpul va decide dacă vor fi capabili de a găsi o cale să își rezolve diferențele și să aibă o iubire trainică. De mică Diana a decis că îi place scrima mai mult decât să fie o doamnă, dar, uneori, regulile societății sunt un rău necesar. Salonul Fortune îi oferă posibilitatea de a-și exersa dragostea pentru scrimă, și participa la meciuri clandestine. Comportamentul rebel, jocurile de noroc, și coniacurile scumpe sunt viciile preferate ale lui Luther Wright și Earl de Northesk. Fiecare are un rol în îngroparea demonilor care-l bântuie. Într-o noapte totul se schimbă și el este forțat să pună la îndoială fiecare decizie luată. După o întâlnire întâmplătoare la unul din meciurile Dianei, Luther decide să o curtezi. Caracterul ei puternic și nevoia lui de a o proteja creează conflict – numai timpul va decide dacă vor fi capabili de a găsi o cale să își rezolve diferențele și să aibă o iubire trainică.

Содержание

Contents	6
Nota AUTOAREI	7
MULȚUMIRI	8
PROLOG	9
CAPITOLUL UNU	15
Конец ознакомительного фрагмента.	18

Dragoste, găsește-mă

Contents

[Nota AUTOAREI](#)
[MULTUMIRI](#)
[PROLOG](#)
[CAPITOLUL UNU](#)
[CAPITOLUL DOI](#)
[CAPITOLUL TREI](#)
[CAPITOLUL PATRU](#)
[CAPITOLUL CINCI](#)
[CAPITOLUL ȘASE](#)
[CAPITOLUL ȘAPTE](#)
[CAPITOLUL OPT](#)
[CAPITOLUL NOUĂ](#)
[CAPITOLUL ZECE](#)
[CAPITOLUL UNSPREZECE](#)
[DESPRE AUTOARE](#)

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și evenimentele sunt produs al imaginației autoarei sau fictive și nu pot fi considerate reale. Orice asemănare cu locuri reale, organizații, sau persoane, în viață sau decedate este în întregime întâmplătoare.

Find Me Love Copyright © 2018 Dawn Brower

Dragoste, găsește-mă © drepturi de autor 2020

Ilustrarea copertii de Victoria Miller

Publicat de Tektime

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi utilizată sau reprodusă electronic sau imprimată fără permisiune scrisă, cu excepția citatelor încorporate în recenzii.

Această carte este pentru cei care cred în dragoste și speră să o găsească într-o zi. Uneori, trebuie doar să continui să sper și, alteleori, îți dai seama că a fost chiar în fața ta de un timp. Continuă să sper și într-o zi dragostea te va găsi.

Nota AUTOAREI

Aceasta este a doua carte dintr-o serie scrisă cu Amanda Mariel. Este de fapt surprinzător că nu am început să colaborăm de mai de mult timp având în vedere că am făcut atât de multe împreună deja. Sper să vă delecteze fiecare carte în parte și să continuați să citiți seria. În continuare un fragment din *Povestea Luliei*: [A Gypsy's Christmas Kiss](#)

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna mulțumesc artistei copertei, Victoria Miller. Ești fantastică întotdeauna. De asemenea, vreau să îi mulțumesc lui Elizabeth Evans-tu faci scrisul o plăcere. Îți mulțumesc pentru ajutor și pentru reviziuni.

Mulțumiri speciale Amanda Mariel pentru colaborarea cu mine. Este frumos să lucrez cu o persoană care va face întotdeauna parte din viața mea. A fost o plăcere și aștept cu nerăbdare să scriem această serie împreună.

PROLOG

Norfolk, Anglia 1806

Soarele de vară timpurie strălucea în acea după-amiază. Nori mari, pufoși și albi pluteau pe cerul albastru. Totul indica o zi minunată și plăcută și Lady Diana Thomas spera că vremea va contribui. Tatăl ei contele de Bristol împreună cu contele de Northesk organizau un târg în oraș. Aproape că târgul se crezuse anulat. Contele de Northesk murise subit și fiul său era în doliu; dar, insistase că sătenii nu trebuie să fie dezamăgiți. Lordul Bristol și-a asumat cea mai mare parte a pregătirilor pentru a elibera noul conte de sarcină. Ceea ce însemna de fapt că Diana avea mai multe de făcut. Dar nu o deranja. Târgul era ceva care îi plăcea și îi va place întotdeauna.

Evenimentul anual se ținea de câteva generații și toată lumea din zonă îl aștepta cu nerăbdare. De-a lungul anilor târgul se schimbase. Se adăugaseră lucruri noi și se făcuseră îmbunătățiri. Anul acesta era o abordare diferită a unei piese a lui Shakespeare. Diana de abia aștepta să o vadă. Țiganii angajați să se ocupe de jocuri și spectacole se întorceau în fiecare an. Ea începuse să le știe numele la mulți din ei și într-un fel îi considera prieteni.

Diana mergea printre standuri pentru a se asigura că totul era pregătit. Sătenii începuseră deja să sosească și în curând urma să vină nobilimea. Era una dintre singurele zile în care toate clasele se amestecau. Erau cu toții membri comunității și această zi era destinată amuzamentului.

— Lady Diana, o strigă un bărbat.

Se întoarse în direcția sunetului și se încruntă. Luther Wright, noul conte de Northesk era în spatele ei. Ce făcea la târg? Tatăl ei îi spusese că nu se aștepta ca el să participe. Conții organizau târgul, dar de obicei nu participau prea mult la activitățile propriu-zise. Își făceau apariția și stăteau o oră, apoi se întorceau la moșiile lor. Cu toate acestea, în acest caz, nimeni nu se aștepta să-l vadă pe contele de Northesk.

— Domnul meu, spuse ea.

— Cu ce vă pot ajuta?

El se încruntă și făcu semn cu mâna înspre târg.

— Nu mi-l amintesc să fie atât de mare.

Adăugaseră câteva standuri și construiseră o scenă pentru unele din spectacole. Ea nu înțelegea de ce părea atât de confuz. Fuseseră, probabil, câteva spectacole adăugate. Dar, nu ar trebui să-l uimească ...

— Târgul este la fel cum mi-l amintesc dintotdeauna. Diana alese să reacționeze ca și cum nu înțelegea ce voia să spună.

— Nu-mi amintesc să vă fi văzut aici în ultimii ani. Nu erați plecat?

Ea îl știa plecat la Oxford și apoi călătorind prin Italia pentru un an. Doar ce se întorsese. Diana nu și-l amintea să fi fost așa de frumos. Părul lui negru i se ondula în jurul urechilor și al gâtului și strălucea puternic sub razele soarelui. Ochii lui verzi ca jadul păreau aproape la fel de tari ca și piatra.

El oftă, apoi își frecă fața cu mâinile.

— Așa este. Am călătorit. Ceea ce acum regret. Am pierdut timp pe care

l-aș fi putut petrece cu tatăl meu, dacă știam ...

Firar. Trebuia să o facă să se simtă prost.

— Îmi cer scuze. A fost nepoliticos din partea mea să vă reamintesc de pierderea dumneavoastră.

— Nu, spuse el, scuturându-și capul.

— Vina este a mea. Nu ar fi trebuit să vin.

Se întoarse și se îndreptă în direcția opusă a târgului. Diana oftă și se întrebă ce ar fi trebuit să facă în această situație. Noul conte fusese vecinul ei toată viața. Părinții ei nu ascuseseră faptul că sperau ca el să o curteze. Sperau că se va căsători cu el și va rămâne aproape. Ar fi fost culmea dacă

chiar s-ar fi întâmplat. Diana avea alte idei pentru viitorul ei. Nu era sigură că voia să se căsătorească și nu prezenta nici un semn că va crește vreo mare frumusețe. Părul ei blond era spălăcit iar ochii ei albaștri erau atât de deschiși încât nu inspirau pe nimeni să scrie poezii despre ei. Avea șaisprezece ani și în curând va trebui să iasă în Londra. Avea puține speranțe că vreun gentleman o va curta. Avea o zestre și legături decente, dar nimic altceva. Lordul nici nu ar putea să o curteze până ieșea din doliu, nu cum că ar conta prea mult. Lord Northesk nu era pentru ea și nu va fi niciodată. Va ajunge, probabil, să fie singură, și apoi fată bătrână. O soartă pe care deja o acceptase și cu care decisese să nu se lupte. Avea alte calități de oferit societății și își va trăi viața folosindu-le. Poate că într-o bună zi, va putea fi acompaniantă sau va avea fonduri suficiente să călătorească la fel de mult ca Lord Northesk.

Oftă și fugii după Earl.

— Nu plecați, strigă ea.

Se opri și se uită la ea.

— De ce?

Chiar avea nevoie de un motiv? Pufni. Când devenise responsabilitatea ei să-l facă să se simtă bine? Probabil când tatăl ei i-a dat sarcina de a planifica târgul ...

— Suferiți și probabil aceasta este ultimul loc unde doriți să fiți, dar cred că s-ar putea să fie exact ceea ce aveți nevoie. Această zi este menită să fie o zi fericită și dacă vă bucurați de ea s-ar putea să vă simțiți mai bine, chiar dacă doar pentru câteva momente.

— Fericire nu este ceea ce merit.

— Toată lumea trebuie să aibă puțină în viața lor, domnul meu, chiar și dumneavoastră.

— Rămâneți. Ea îi zâmbi.

— Tatăl dumneavoastră a avut un rol important pentru târg. Dacă nu pentru dumneavoastră, atunci stați pentru el.

Poate o va asculta și va încerca să găsească ceva bun la târg. Oricum ea și-a făcut datoria și a încercat să-l convingă să rămână. În final era decizia lui. Nu îndrăznea să încerce să deslușească mintea bărbatului.

— Poate mă întorc mai târziu, a răspuns el.

— Pentru moment, mă scuzați, trebuie să plec.

Era atât de rece, dar nu îl putea învinovăți. În locul lui, probabil că ar reacționa într-un mod similar. Diana nu își putea imagina cum ar fi dacă și-ar pierde unul din părinți. Din fericire, ambii erau în viață.

— Sper că vă veți întoarce, spuse ea.

— Atâta timp cât vremea rămâne frumoasă restul festivităților ar trebui să se desfășoare fără probleme. O zi bună, domnul meu.

A dat din cap și apoi a continuat să meargă până când a ajuns la un cal. Apoi, s-a urcat pe el și a plecat galopând. Curând a devenit o figură mică în depărtare și apoi a dispărut complet. Diana se îndreptă înapoi către târg. Standurile erau înconjurată de săteni și râsete pluteau în aer. Un băiețel arunca o minge spre o serie de găleți și suspina când nu intrau. Merse încet spre zona unde scena fusese pusă. Un grup de săteni se formase în jurul ei în așteptarea primei piese. Așteptarea nu a fost lungă. La scurt timp doi bărbați cu măști au apărut.

Primul și-a strigat linia.

— Te rog, Mercurio, să ne retragem. Era o scenă din *Romeo și Julieta*.

Diana se entuziasmă și mai mult. Era o scenă de luptă și ea fusese dintotdeauna interesată de scrimă. De abia aștepta să vadă cum se va derula. Curând familia Capulet se va lupta cu familia Montague, iar Tybalt va muri de mâna lui Romeo. Cel puțin așa era în piesa lui Shakespeare. Diana nu știa dacă vor schimba ceva. Era ceea ce făcea piesele incitante.

Alți bărbați mascați au ieșit pe scenă. Și-au spus liniile impecabil și au scos floretele. Erau un stil vechi de florete. Actorii începură o luptă intensă. Floretele se loveau între ele într-un dans pe cât de periculos pe atât de frumos. Era pironită în loc hipnotizată de scenă. Unul dintre bărbați a

sărit între doi dintre combatanți într-o încercare de a opri lupta, dar fără succes. Unul a fost lovit și a căzut la pământ dramatic.

Omul căzut muri și actorul care îl juca pe Romeo luă o sabie și începu să se lupte cu cel care îl ucisese pe Mercutio. O altă scenă intensă începu lăsându-l pe Tybalt mort alături de Mercutio. Diana bătu sălbatic din palme la sfârșitul scenei. Își dorea să învețe să gardeze așa-dacă i-ar găsi tatăl ei un instructor dispus să o învețe. Actorii își dădură măștile jos și făcură o plecăciune pentru public.

— Bis, strigă cineva.

Diana nu își putea lua ochii de la actori. Presupusese că erau toți bărbați, dar nu era așa. Era și o femeie printre ei. Minunată. Corpul ei musculos, suplu, și se mișca cu o fluiditate și grație cum Diana nu își imagina că ar putea vreodată. Părul ei negru într-o coadă împletită groasă îi cădea până la talie. Cum de nu observase asta? Avusese părul ascuns în timpul luptei? Trebuia să o cunoască.

Făcură încă o plecăciune și apoi ieșiră de pe scenă. Reveneau mai târziu pentru o altă scenă și, probabil, o nouă audiență. Diana se va întoarce să-i vadă, dar momentan avea alt obiectiv. Își croi drum prin mulțime spre cortul în care actorii luau pauză între spectacole.

Femeia tocmai intra când Diana a ajuns la cort.

— Scuzați-mă, spuse ea.

— Aveți o secundă?

De aproape nu părea să fie mult mai mare decât Diana. Poate cu trei sau patru ani, dar nu cu mult mai mult de atât. Părul ei părea mai închis de aproape și ochii ei erau de un violet asemănător cerului înainte de furtună.

— Sunt ocupată, răspuse fata destul de nepoliticos.

— Și tatăl meu îți plătește salariul pe ziua de azi. Poți să-mi acorzi un minut din timpul tău. Ar folosi orice avantaj să câștige atenția țigăncii.

— Fetiță, spuse fata într-un accent similar țiganilor pe care îi cunoscuse de-a lungul anilor. Făcu ochii mici. Vocea ei emana dispreț.

— Ar trebui să înveți când să insiști și când să renunți.

— Asta nu este unul dintre momentele în care să renunț, insistă Diana. Ar fi implorat, dacă ajută, dar spera să nu se ajungă atât de departe.

— Vă rog să-mi acordați un moment din timpul dumneavoastră.

Fata oftă și apoi dădu din cap.

— De ce are nevoie alteța dumneavoastră?

— Nu sunt ... Diana dădu din cap. Nu conta ce credea despre ea, atâta timp cât țiganca o va ajuta.

— Care e numele dumneavoastră?

Ridică o sprânceană.

— Asta este tot ceea ce vreți să știți?

— Nu, răspuse Diana. Dacă va obține ceea ce își dorea își vor cunoaște mai mult decât numele.

— Dar este politicos să știi cu cine vorbești. Eu sunt Lady Diana. Tatăl meu este Earlul de Bristol.

— Da, spuse ea fără prea multă convingere.

— Lady Di, prințesa teritoriului. Am auzit de tine.

Diana începea să o displacă dar țiganca avea ceva ce își dorea și își va lăsa mândria la o parte pentru a obține ce își dorea. Se uita la ea fără a-și ascunde disprețul.

Și, în cele din urmă, răspuse:

— Sunt Lulia Vasile.

— Încântată de cunoștința domnișoara Vasile, spuse Diana prietenoasă.

— Acum, că ne-am cunoscut ai vrea să mă înveți scrimă?

Râsul fetei o învăluie pe Diana. Și, a continuat să râdă pentru ceea ce a părut o eternitate. Apoi, s-a oprit și și-a șters lacrimile.

— Vorbești serios nu? Drăguța mea, scrima nu este pentru tine.

Își ridică bărbia hotărâtă.

— Pot învăța dacă am un profesor. Pot învăța orice.

Lulia dădu din cap.

— Foarte bine. După ce se termină târgul vino să mă vezi. Discutăm posibilitatea. Trebuie să mă odihnesc acum.

Spunând asta Lulia intră în cort. Diana era convinsă că va avea o profesoară de scrimă, în sfârșit. Țiganca o va învăța și va putea să învețe și alte lucruri. Diana era însetată de cunoaștere și presimțea că Lulia era în măsură să o învețe mult mai multe decât scrimă. Posibilitatea de a se căsători fusese uitată și o viață cu totul diferită i se prezenta. Era un lucru bun că decisese să renunțe la fericirea domestică. Nu va implora pentru dragoste, și era convinsă că nu o va găsi vreodată. Scrima era un lucru mult mai bun și mai tangibil decât un sentiment mitic.

Luther nu a ajuns prea departe înainte de a decide să se întoarcă la târg. Pe cât de mult ura să recunoască Lady Diana avea dreptate. Târgul îl va distra de la durerea ce îl împovăra și ar onora dorința tatălui său.

Lady Diana crescuse în anii cât fusese plecat. Era încă o fetiță în ochii lui, și așa va rămâne. Era cu cinci ani mai mare decât ea și nu putea uita cât de răsfățată fusese. Cel puțin crescuse suficient să înțeleagă că lucrurile nu pot fi întotdeauna cum și le dorește. Fusese politicoasă și încurajatoare mai devreme. O aprecia pentru asta. Ceea ce nu voia era să se căsătorească cu ea, chiar dacă fusese ultima dorință a tatălui său. Luther nu voia să se căsătorească din datorie, cel puțin nu încă. Va considera posibilitatea în câțiva ani. Inima lui era prea grea să se gândească la căsătorie.

Odată ajuns la marginea târgului găsi un post unde să-și lege calul. Un băiat din apropiere se îngrijea de animale. Îi aruncă un șiling și îi spuse:

— Asigură-te că nimeni nu-l deranjează. Luther semnală către cal.

— Da, domnul meu.

Cu calul asigurat, Luther se pierdu în mulțime. Un grup de actori era pe scenă într-o luptă de scrimă. Părea să fie la sfârșit. Mulțimea era adunată în jur vizionând cu venerație. Floretele erau reale și zăngănitul metalului acoperea zgomotul constant al spectatorilor. Luther era la fel de entuziasmat ca și sătenii. Actorii erau foarte îndemânateci cu floretele și se vedea că avuseseră profesori excelenți. El învățase scrimă de la cei mai buni instructori și nu credea că ar putea ține pasul cu ei.

La sfârșitul bătăliei mulțimea a izbucnit în aplauze. Luther rămase cu gura deschisă când și-au dat măștile jos. Cum fusese capabilă o femeie să gardeze cu o așa îndemânare? Nu ar fi crezut că se poate dar, totuși așa era. Voia să o cunoască, dar nu era sigur că era o mișcare înțeleaptă. Ar putea-o încuraja să abordeze o relație mai informală. Tatăl său nu credea că e bine ca angajatul să se amestece cu angajatorul-nici măcar la târg.

Luther se îndreptă spre cortul actorilor. Văzu niște șuvițe blonde și se încruntă. De ce mergea Lady Diana înspre cort? Nu ar fi trebuit să se apropie de țigani. Dacă avea nevoie de un motiv să caute țiganca, Diana tocmai i-a dat unul. Țiganca se opri în fața cortului și Diana o prinse din urmă. Discutau ceva, dar nu le putea auzi. După câteva momente, țiganca a intrat în cort și Diana a plecat cu un zâmbet imens pe față. Luther se îndreptă înspre Diana.

— Lady Diana, o strigă pentru a doua oară în acea zi, dar ea nu-l auzi. Ea a continuat să meargă spre un stand care vindea plăcinte cu carne. Vorbi zâmbăreață cu omul care le vindea și cumpără una.

— La naiba, înjură și împinse niște săteni încercând să ajungă lângă ea. Erau prea mulți oameni la târg și nu se putea mișca mai rapid.

Diana continuă vorbind cu sătenii pe lângă care trecea. Unde era escorta ei? Cum a putut-o lăsa tatăl ei așa fără însoțitor la târg? Nu le pasă de siguranța ei? Se opri să privească un băiat aruncând mingii într-un coș la unul din jocuri. Dacă câștiga primea ceva dulce pentru fiecare coș iar marele premiu erau patru tarte cu gem.

Era la doar câțiva pași de ea când ea a decis să se miște din nou. Frustrarea lui creștea cu fiecare secundă ce trecea. Se întinse și reuși să o apuce de braț. Ea se smuci și aproape căzu.

— Îmi cer scuze, spuse el cu răsufletul tăiat.

— Te-am strigat. Nu am vrut să te sperii.

Ea se uită la el și se încruntă. Tarta ei cu carne se rostogolise la pământ și era acum acoperită de pământ.

— Ce e atât de urgent să mă apuci așa?

Era un măgar ...

— Voiam să vorbesc cu tine despre țigancă. Nu a sunat cum îți dori. Îl făcea să pară morocănos și nepoliticos.

— Și de ce ești singură. Nu-ți pasă de reputația ta?

Și-a închis ochii și și-a încleștat mâinile în pumni. După câteva bătăi de inimă a deschis ochii și s-a uitat urât la el. Înainte fusese mai înțelegătoare dar acum era furioasă.

— Permiteți-mi să înțeleg mai bine. Ridică degetul la el.

— M-ați apucat de braț și m-ați făcut să scap mâncarea pentru a mă muștra că nu am grijă de reputația mea?

— Acesta ar trebui să fie un exemplu de ce nu ar trebui să fi singură. I se poate întâmpla orice unei tinere dacă nu are grijă de siguranța ei. Își ridică pieptul. Asta ar trebui să o învețe să nu se certe cu cineva care știa mai bine decât ea.

— Tatăl tău nu ar fi trebuit să-ți permită să părăsești Bristol Manor fără o servitoare, cel puțin, deși ar trebui să ai un însoțitor cu tine. Mulțimea este periculoasă.

— Tu ești singura persoană periculoasă lângă mine, aproape că a țipat.

— Totul era în regulă înainte să mă acostezi tu. Particip la acest târg de când eram o fetiță.

— Încă ești o fetiță, întrerupse el.

— Unii bărbați ți-ar putea vedea inocența prea ispititoare să o ignore.

— Dar tu nu ești unul dintre ei? Ridică o sprânceană.

— Nu este nevoie să explici, domnul meu. Îmi dau seama că nu sunt vreo-o mare frumusețe. Dacă ai terminat să mă cerți pentru lipsa mea de acompaniament, mă duc să-mi iau ceva de mâncare din nou.

Se întoarse să plece, dar el nu putu permite acest lucru. De ce nu putea să înțeleagă că nu trebuia să fie singură? De ce nu îl lua în serios?

— Așteaptă, strigă el.

— Nu ar trebui să ...

Ea se întoarse și se uită la el.

— Nu am nevoie să ai grijă de mine Lord Northesk. Pleacă.

— Se pare că domnișoara nu te place. Răsună accentul feminin al țigăncii în urechile lui.

— Fă cum spune ea.

Nu avea o zi prea bună. Nu ar fi trebuit să se întoarcă la târg. Se uită peste umăr și întâlni ochii violeti ai țigăncii care fusese pe scenă mai devreme. Avea floreta la brâu și chiar știa să o folosească.

— Lady Di nu are nevoie de un bărbat care să-i spună ce să facă. Se uită la el de sus în jos, ca și cum îi lipsea ceva.

— Mai ales, unul care preferă să-i dea ordine în loc să o aprecieze.

— Cine ești tu să mă judeci? El se uită urât.

- O țigancă care nici măcar nu are propria-i casă.
- Cel puțin am onoare, spuse ea.
- Tu ești lipsit de ceva mai fundamental decât mine.

Lady Diana păși între ei.

- Vă rog să plecați, Lord Northesk. Am de discutat cu Lulia lucruri care nu vă privesc.

Luther a plecat, dar nu pentru că femeile îi cerură asta. Lady Diana era în siguranță în grija Luliei. Putea scăpa de orice bandit cu o simplă mișcare de spadă. Poate că nu îi plăcea țigancă, dar avea talent. Dar totuși nu putea să nu-și facă griji pentru Lady Diana Thomas. Avea ceva care îl făcea să-și dorească să o protejeze și să se asigure că nimic nu o va răni vreodată. Nu voia să se gândească prea mult la ce îl motiva. Avea deja suficiente responsabilități după moartea tatălui său. Să găsească dragoste sau să construiască relații? Părea imposibil ... Domnișoare de calibrul Diane nu erau la îndemâna lui și nici nu prevedea să fie pe viitor. Era cel mai bine să păstreze distanța și să o lase să-și găsească propriul ei drum. Oricum, nu avea nimic să-i ofere.

CAPITOLUL UNU

Londra, 1812

Cerul se întuneca când Diana a ieșit din casă. Trebuia să se grăbească să nu o prindă ploaia care amenința să vină. Era ziua ei și acum avea douăzeci și doi de ani. Cu timp în urmă era încântată să sărbătorească această zi specială, dar această bucurie murise de mult. Cu fiecare an ce trecuse își acceptase soarta, mai întâi de femeie retrasă, iar acum de celibatară. Practic nu era încă, dar de ce să nege realitatea? Era tot ceea ce orice domnișoară temea-femeie nemăritată, femeie savantă și o fată bătrână în devenire. Dar exista o diferență semnificativă, totuși. Diana lua toate aceste titluri și le folosea în avantajul ei. Iubea persoana care devenise. Nu, nu va sărbători ziua în care venise pe lume. Comemora ceva mult mai important-ziua în care preluase controlul asupra viitorul ei. Acea zi fusese în urmă cu șase ani, când a întâlnit-o pe Lulia.

Se uită din nou în sus și înjură. Diana a avea o întreagă gamă de obiceiuri proaste care în mod normal o femeie bine crescută nu le avea. Înjuratul era doar unul dintre lucrurile pentru care nu se simțea vinovată. Dar, știa când să se abțină. Acum nu era cazul. Nu era nimeni din înalta societate în jur să o vadă sau judece. Majoritatea timpului făcea ce avea chef-cu anumite limite. Societatea nu uita cu ușurință greșelile scandaloase. Îi plăcea să se afle la marginea incorectitudinii, dar nu își putea permite să fie exclusă din grațiile înaltei societăți. Finanțele ei depindeau de participarea la balurile societății.

Diana coti pe strada ce ducea la magazinul croitoresei Madame Debroux. Odată ajunsă la magazin s-a uitat în jur înainte de a intra pe ușa din spate în Salonul Fortuna. La această oră din zi nu a vrut să folosească intrarea secretă din interior și să perturbe clienții croitoresei. Nu putea folosi scuza că avea nevoie de mai multe rochii și nu voia să se prefacă. Odată ajunsă la etajul al doilea ciocăni la ușa biroului înainte de a intra. Narissa studia cărțile clubului și își mușca buzele.

— Ești ocupată?

Se uită în sus și pufăi.

— Deloc. Narissa închise cartea.

— Doar verificam numerele. Este totul pregătit pentru meciul de scrimă de la balul Silverton din seara asta?

— Mă întâlnesc cu Lulia în camera din spate în scurt timp să discutăm ultimele detalii. Are o ultimă sesiune de antrenament cu Bessie astăzi înainte de meci. Cărțile de pariuri merg bine cu cote în favoarea ei. Dacă nu câștigă va fi o pierdere.

Narissa dădu din cap.

— Spune-mi dacă vrei să fac ceva. Nu voi participa în seara asta. Trebuie să supraveghez clubul.

Diana zâmbi.

— Voi fi bine, spuse ea. Lulia va fi acolo și este vitează.

— Țiganca ta este mai mult decât vitează-este de neclintit. Aproape îmi e milă de bărbatul care îndrăznește să o iubească.

Diana era de acord. Lulia nu avea nici o jenă să spună oricui ce gândea despre ei și nu se dădea deoparte de la orice provocare. Le separau doar câțiva ani, dar Lulia era mult mai înțeleaptă pentru vârsta ei. Uneori, Diana invidia libertatea pe care o avea prietena ei. Putea fi orice și merge oriunde. Lulia nu dădea socoteală nimănui; dar, Diana avea o mulțime de oameni care îi controlau viața. Într-o bună zi, va avea tot ce își dorea. Trebuia doar să aibă răbdare și să se concentreze la planul ei. Odată ce avea suficienți bani salvați va deschide o școală pentru fete. Una în care să se învețe mai mult decât cusut și bune maniere-o doamnă are nevoie în viață de mai multe abilități decât acestea.

— Așa este. Lulia nu se va mulțumi cu orice bărbat. Va trebui să fie la fel de puternic ca și ea. Asta dacă are de gând să se stabilească. Nu cred că este în nici o grabă să găsească un soț.

Uneori Diana își dorea să fi găsit pe cineva. Nu doar pentru ea să-l iubească, dar și el să o iubească în schimb. Nu voia să se căsătorească doar de dragul de a avea un soț. Dacă ar jura pentru totdeauna ar trebui să însemne ceva. Căutarea unui lucru atât de iluzoriu părea imposibilă. Dacă l-ar găsi vreodată ... Alungă gândul. Doar dorința nu va face acest lucru o realitate, iar ea încetase să se mai amăgească cu mult timp în urmă.

— Nu dai peste un bărbat bun în fiecare zi, spuse Narissa melancolic.

— Cred că l-am găsit pe ultimul decent din societatea noastră.

— S-ar putea să ai dreptate. Narissa se căsătorise cu ducele de Blackmore și erau fost fericiți.

— Mă scuzi. Trebuie să mă întâlnesc cu Lulia acum.

— Foarte bine, spuse Narissa și o goni cu mâna.

— Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine.

Diana plecă din birou și se duse în camera din spate, unde practicau. Lulia și Bessie erau deja acolo. Lulia avea pletele ei negre împletite într-o coadă lungă, care îi ajungea la mijlocul spatelui. Nu purta nici un echipament de protecție în timp ce o antrena pe Bessie. Bessie nu va avea nici o îmbrăcăminte de protecție mai târziu, la meci, dar acum o avea. Nu voia nici o leziuni care ar putea preveni meciul mai târziu. Toată lumea din programul de scrimă lua lecțiile în serios. Scrima nu era ceva care aveau posibilitatea de a învăța de obicei. Nu era un sport pentru care o femeie să poată găsi cu ușurință un instructor, și era o pasiune care o consumase pe Diana încă de la șaisprezece ani.

Lulia și Bessie barară-lamele alunecând una contra celeilalte. Metalul zăngăni și ecoul răsună în întreaga cameră. Diana oftă în timp ce ele continuă să plutească în jurul camerei într-un dans de brațe, picioare, și florete. Poate după acest meci va garda și ea cu Lulia. Era un sport pe care îl iubea foarte mult și la care participa ori de câte ori i se oferea ocazia. În cele din urmă, după câteva momente meciul se termină. Bessie și Lulia gâfâiau, dar zâmbetele lor erau largi și emanau bucurie.

— Ești destul de bună, îi spuse Lulia lui Bessie.

— S-ar putea să câștigi.

Diana bătu din palme.

— Este foarte bună. Nu există nici o îndoială că o va bate pe Lady Mary.

Lady Mary Addington miza frecvent la Salonul Fortuna. Tatăl ei o răsfățase și fusese antrenată de un maestru de scrimă. Se lăudase că poate bate pe oricine la scrimă, și Bessie a acceptat provocarea. Nu era primul meci aranjat de Diana, dar era unul dintre cele mai semnificative. Bessie era fata în casă a doamnei Mary. Dacă Bessie câștiga Lady Mary îi va da o mică avere și se va putea retrage la țară. Dacă pierdea își pierde serviciul fără referințe. Nu mai fusese nici un meci atât de important de când Diana începuse să le aranjeze. Bessie își asuma un risc imens și dacă îi reușea-recompensa ar fi fost monumentală.

— Sunt gata, declară Bessie.

— Chiar dacă pierd, se merită.

Diana a vrut să-i spună că ea se va asigura să găsească altă poziție în cazul în care pierdea, dar se abținu. Își va da silința mai mult dacă crede că va pierde tot. Dacă pierdea, Diana îi va asigura o poziție nouă. Era mai bine să păstreze oferta până când era nevoie.

— Mă bucur să aud asta, spuse Diana. Se întoarse spre Lulia.

— Este totul pregătit pentru meciul din seara asta?

— Am o servitoare care se va asigura ca echipamentele noastre să fie în mijlocul grădinii Silverton. Ea zâmbi.

— Și un însoțitor care a fost de acord să o ajute, dacă este necesar.

Lulia probabil flirtase cu el ca să-l convingă. Era destul de frumoasă și cei mai mulți bărbați o găseau irezistibilă.

— Minunat. Ne vedem acolo. Plecă și le lăsă să-și continue practica. Pentru prima dată de când începuse să organizeze meciurile avea un gol în stomac. Ar fi trebuit să fie entuziasmată, și totuși, simțea că lipsea ceva. Diana nu își regreta alegerile. Cum ar fi putut, când realizase atât de multe?

— Diana, strigă Lulia.

— Așteaptă. Vreau să discut ceva cu tine.

Se opri și se întoarse spre prietena ei. În unele privințe Lulia avea totul. Nu ar fi trebui să fie geloasă pe prietena ei; cu toate acestea, nu putea să nu fie. Uneori nu contează dacă ceva are sens sau nu-pur și simplu așa este.

— Da?

Lulia veni și o trase într-o îmbrățișare.

— Pari tristă, micuțo. Ce te deranjează?

Poate că până la urmă conta că era ziua ei. Poate că de aceea se simțea atât de melancolică. Nimeni nu își dăduse seama nici măcar cât să-i dorească o zi bună.

— Nu. Nimic. Nu voia să-și împovăreze prietena. Nu avea nici un motiv să reamintească nimănui că astăzi era o zi în vreun fel specială. Era o prostie din partea ei să vrea ca cineva să-și amintească.

— Mă îndoiesc, Lulia zâmbi.

— Dar o lășăm deoparte deocamdată. Am ceva pentru tine.

Lulia se îndreptă spre colțul unde pelerina ei era pe un scaun. Își puse mâna sub ea și scoase o cutie mică, apoi i-o duse Dianei.

— Nu e mare lucru, dar am vrut să ai ceva dulce de ziua ta.

— Nu credeam că îți va aminti cineva ...

— Eu nu uit nimic. Lulia îi dădu cu mâna în cap în joacă.

— Nimic nu îți scapă odată ce îți intră aici. Sunt dulciuri de la magazinul care îți place atât de mult. Nu le mânca pe toate odată că vei sfârși cu durere de stomac.

— Ești o prietenă bună. Nu avusese niciodată una mai bună. Singura altă femeie cu care era apropiată era Lady Katherine Wilson. Se cunoscuseră în școală și erau ambele femei singure. Merse cu ea la Salonul Fortuna și devenise parte din grup.

— Îți mulțumesc pentru cadou. Cutia de dulciuri în mână.

— Nu știu ce altceva să-ți spun...

— Hai. Lulia își flutură mâna.

— Nu îmi mulțumi. Nu-i nimic.

— Nu este. Familia ei nici măcar nu o mai sărbătorea. Părinții ei nici măcar nu veniseră la Londra. Preferau să rămână la țară și o trimiteau cu o însoțitoare. Dar nu o deranja. În felul acesta avea libertatea de a organiza meciurile ei de scrimă, dar uneori se simțea singură.

— Du-te și fă ce faceți voi femeile înainte de bal. Trebuie să mai practic cu Bessie. Are nevoie de tot ajutorul pe care îl poate primi.

Diana zâmbi. Nu va mai spune mulțumesc încă odată. Lulia era conștientă cât de mult o aprecia Diana. Nu ar mai accepta multă recunoștință. — Foarte bine. Te las să te duci la practică. Nu o obosi prea mult. Avem nevoie de ea în formă în seara asta.

Lulia se aplecă și îi șopti:

— Va fi excelentă, dar nu-i spune că am spus asta. Nu vrem să i se urce la cap. Trebuie să fie umilă pentru încă un timp. O va face o luptătoare mai bună.

Diana râse.

— Sst. Își puse degetul la buze.

— Secretul tău e în siguranță cu mine.

Cu aceste cuvinte Diana părăsi camera și intră în sala de jocuri a doamnelor. Salonul Fortuna era o explozie de activitate, plin cu femei din toate clasele. Salonul secret de jocuri era refugiul ei și nu avea nici un regret că devenise parte din el. Acum, trebuia să se întoarcă acasă și să se pregătească pentru activitățile de seară. Meciul de scrimă trebuia să fie perfect. Viitorul lui Bessie depindea de asta.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.